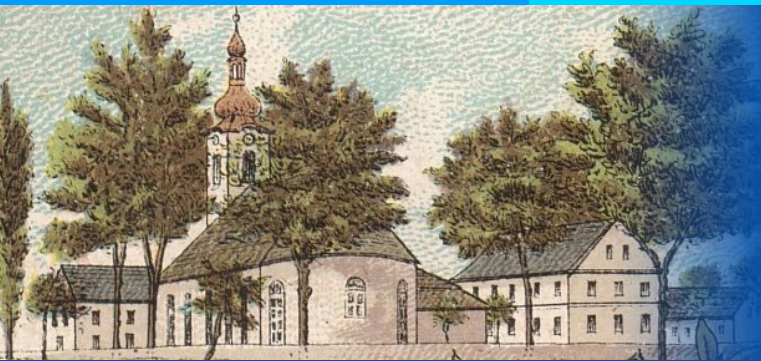

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • říjen - prosinec 2020 • cena 20 Kč

Výměna oken kostela v Havířově Bludovicích – minulost, přítomnost, budoucnost

Na havarijní stav oken, zejména na jižní straně kostela, upozornili asi před 10 lety manželé Rudek a Mirka Volní – bývalý kurátor a kostelnice – v souvislosti s plánovaným nátěrem. Dřevěné části oken byly natolik ztrouchnivělé, že barva se prakticky neměla na čem uchytit. Ponechat okna v tomto stavu by znamenalo ohrozit uchycení skleněných částí, které by mohly začít postupně vypadávat. Okna navíc přestávala plnit svou funkci, protože netěsnila, nebránila pronikání chladu ani vlhkosti, jen se dál postupně rozpadávala. Jelikož sbor měl v té době závazky spojené s dofinancováním obnovených varhan, nebylo možné zahájit rekonstrukci oken ihned. Ačkoli se díky kampani na záchranu varhan vedení sboru naučilo zajistit finanční prostředky vlastní činností, bylo zřejmé, že lidé vnímají uměleckou hodnotu královského nástroje jinak než naléhavou potřebu výměny oken.

Okna se stala prioritní hospodářskou záležitostí sboru v druhé dekádě 21. století. Na samotném začátku probíhala

intenzivní jednání se zástupci památkové péče, jejichž výstupem bylo závazné rozhodnutí, detailně vymezující způsob provedení díla. Presbyteri se následně na svých zasedáních zabývali volbou nejvhodnějšího zhotovitele díla. Ve výběrovém řízení byla vybrána firma Truhlářství Czeslaw Michalik. K tomuto rozhodnutí přispěly jednak vysoká kvalita jeho řemeslné zručnosti, dále způsob zpracování, cenová nabídka, ale také skutečnost, že pan Michalik je členem evangelického sboru. Smlouva o dílo byla podepsána v listopadu 2019.

Od tohoto momentu se rozběhla aktivita na dvou stranách. Nejprve v dílně pana Michalika, kde se začalo intenzivně pracovat na výrobě prvního okna, dále pak na úrovni vedení sboru, které

nastartovalo kampaň na záchranu oken. Presbyterstvo požádalo církevní radu o dotaci z Fondu oprav a investic ve výši 500 000,- Kč. Tato dotace byla schválena. Zároveň byli osloveni členové a příznivci sboru, aby svou obětavostí podpořili obnovu kulturní památky. Na sborovém účtu 2201030707/2010 figuruje variabilní symbol 2020, označující dar věnovaný na výměnu oken.

První okno bylo vsazeno do stěny kostela v posledních dnech října 2020. Této akce se zúčastnili hned tři generace rodiny Michaliků. Zhotovitel pan Czeslaw, jeho otec Jan a vnuk Matyáš. Nechyběly ovšem ani další pomocné ruce dalších spolupracovníků. Presbyteri určili Ing. A. Grudzińskiego, aby vykonával stavební dozor.

Farní sbor v Havířově Bludovicích nepatří v rámci naší církve ke sborům, které by měly dostatek finančních prostředků na náročné investiční akce. Ovšem už v minulosti několikrát prokázal, že je díky své kreativitě, činnostnosti a obětavé podpoře členů a přátel schopen realizovat projekty mající vysoké ambice, ale zejména nevyčíslitelnou uměleckou a kulturní hodnotu. Přeji celému sboru, aby zdárně dokončil výměnu oken kostela a zůstal dobrým a příkladným hospodářem i v budoucnu.

– Vladislav Volný, pastor

Více fotografií na straně 11

Rozhovor s kurátorem Lubošem Rajdusem

Luboš Rajdus je dlouholetým sborovníkem farního sboru v Havířově Bludovicích, stejně jako jeho rodina, která je mnoho let s tímto farním společenstvím pevně spojena. Na podzim roku 2020 byl sborovník Luboš Rajdus jmenován do funkce kurátora sboru poté, co tuto funkci kvůli nemoci složil emeritní kurátor Rudolf Volný.

1. Jste dlouholetým členem bludovického sboru. Prozradte nám o svých raných aktivitách ve sboru od samého začátku až dodnes.

To dlouholeté členství až tak dlouholeté zase není, díky zhruba dvacetileté přestávce, kdy jsem bydlel v Orlové a byl členem tamějšího sboru. Počítáme-li členství od mého křtu v roce 1969 až dodnes, vychází to se zmíněnou přestávkou na 31 let. Své rané aktivity v našem sboru bych datoval od svého konfirmačního období, tedy od počátku 80. let minulého století. V té době jsem zkoušel hrát na basovou kytaru v menší mládežové hudební skupině, se kterou jsme měli dokonce i pár vystoupení

v kostele. Také mi byla svěřena role vedoucího dorostu, a na pár let (před nástupem na vojenskou službu) dokonce role vedoucího mládeže. Byla to léta, na která se váže mnoho hezkých vzpomínek. V první řadě na ostatní z nás, kteří na mládež přicházeli, dále na naše společné výlety i čas trávený na faře. Na jaře roku 1988 jsem nastoupil na základní vojenskou službu, po návratu v roce 1990 a zhruba po roce a půl jsem se oženil a odstěhoval do Orlové. Zpět do bludovického sboru jsem se vrátil před osmi lety. Od roku 2019 jsem byl členy presbyterstva vybrán jako zástupce a na podzim t. r. zvolen sborovým kurátorem. Mého předchůdce, kurátora Rudolfa Volného, jsem si vždy velmi vážil a obdivoval jej za jeho obrovské zapálení a čas věnovaný práci na Boží vinici, představované naším sborem. Nyní, když jsem se v roli kurátora ocitl já, vážím si ho ještě více.

2. Bludovický sbor nebyl jediným sborem, v němž jste působil. V čem se sborová práce ve sboru v Orlové lišila od té v Bludovicích?

Srovnám-li sbor v Orlové s bludovickým, musím říct, že práce v nich se odvíjí hlavně podle toho, jaký směr jim vtiskne jejich pastýř, tedy pastor. Orlovský kostel stojí zcela na periferii města. V kombinaci s pastorem, který své místo v církvi viděl hlavně u dětí, to skýtalo obrovské pole pracovních možností. Tak tomu v Orlové bylo.

Pastor Vladislav Szkandera byl dlouhá léta neúnavným „motorem“ práce s dětmi. Nejživěji bylo na faře a kolem kostela vždy v době prázdnin. Konaly se zde dětské tábory nejen pro děti z Orlové a okolí, ale tábořiště bylo k dispozici i dětem z okolních sborů, které neměly taková exkluzivní prostranství s loukami, hřištěm, sociálním zázemím, vnitřním sálem a venkovní jídelnou. Již řadu let se zde také koná (vždy na konci prázdnin) Sjezd alternativní mládeže SAM, který si oblíbili mladí lidé nejen z České republiky. Práce s dětmi samozřejmě probíhala i mimo prázdniny, byť nebyla tak zřetelně viditelná. Další oblastí výrazného pracovního nasazení pastora a jeho nejbližších spolupracovníků byla snaha o záchranu kostela. Orlovský kostel byl a stále je ohrožován důlními vlivy. Nebýt pastora zápalu v období, kdy byl z bezpečnostních důvodů uzavřen, pravděpodobně by už orlovský sbor sídlil na zcela jiné adrese, neměl by žádné tábořiště ani hřiště a o prázdninách by pro děti mohl být zajímavým nebyl.

Co se týče práce v bludovickém sboru, záměrně moc se nechci nevyjadřovat z důvodu relativně krátké doby, po kterou zde od příchodu z Orlové působím. Ohledně práce by mě zcela jistě poučil každý presbyter a kterýkoli člen sboru. Přesto bych však chtěl vzdát hold alespoň práci Nadačního fondu (v čele teď už s bývalým pastorem Vladislavem Volným). Hluboce se skláním před prací lidí v tomto fondu. Povedla se jim nádherná věc – záchrana varhan, jejichž tóny teď lahodí našim uším při každých bohoslužbách. Vždy, když se rozezní, uvědomím si, že to není jen tak, ale že to několik lidí stálo spoustu času.

3. Na podzim letošního roku jste byl zvolen do funkce kurátora. Jak toto náročné poslání v období covidu, když se nemůžete osobně setkávat s dalšími členy sboru a presbyterstva, zvládáte?

Rozhodování, zda roli kurátora sboru přijmout, nebylo jednoduché. Jedná se o velmi zodpovědnou funkci, která často vyžaduje mnoho času, a ten je v mé osobní rodinné situaci tak říkajíc úzkoprofilovým zbožím. V mém případě bych COVID až tak nevinil ze zvyšování náročnosti výkonu funkce. Jsem začátečníkem a každý začátek je těžký. Mám naději, že presbyteri i členové sboru se mnou budou mít strpení a věnují mi tzv. „dobu hájení“ na to, abych se v problematice zorientoval a zapracoval. Moc děkuji všem, kteří mi v tom pomáhají. Pomoc nejvíce pociťuji z řad presbyterů, při řešení výměny oken kostela, prodlužování nájemních smluv a dalších provozně technických záležitostí.

4. Většina z nás si uvědomuje, že základna bludovického sboru stárne a že je třeba mnohé „spící“ členy zaktivizovat. Máte nějakou představu o tom, jak by se měl bludovický sbor reformovat?

Kdybych toto věděl, bylo by to přinejmenším na Nobelovu cenu. Často se zabývám otázkou: Odkud se bere víra? Mnohdy byla nejnezlomnější v dobách nejkřutějšího pronásledování. Samozřejmě jsem Bohu vděčný, že nic takového zažívat nemusíme. Možná je to špatně, ale jsem skeptik. Myslím si, že „spícího“ člověka lze v dnešní době hojnosti a svobody jen těžko zaktivizovat. Spící člověk je v klidu, pohodě, nic mu neschází, nemá důvod něco měnit. Prostě nemá motivaci. Motivaci ke změně má naopak člověk nespokojený. Tedy ne takový, který sám sebe vnímá jako vzor, jemuž by se měli ostatní přizpůsobit. Takový, který dochází k závěru, že moc, čest, sláva, bohatství jsou atributy, které

mu přestávají imponovat. Myslím, že dojít k takovému poznání lze jen „Božím přičiněním“. Myslím si, že nás čeká období, které od nás bude vyžadovat vytrvalost a trpělivost. Třeba neuvidíme ovoce své práce v podobě rozrůstání sboru. O to těžší to pro nás bude, ale budme si jisti, že vytrvat bude o to víc důležité. Čas reformy zcela jistě přijde. Nemusíme se ho dočkat. Naším úkolem bude ale trpělivě „připravovat cestu Páně.“

5. Co se týče Vašeho osobního života, sdělte našim čtenářům, čemu se profesně věnujete, jaké jsou Vaše záliby a koníčky a co si přejete uskutečnit v novém roce 2021? Momentálně pracuji v podniku Liberty Ostrava (když si název NHKG) na trati vyrábějící dlouhé pásy plechu. Tam zajišťuji materiál na údržbu a opravy elektrických částí všech strojů. Ve svém volném čase rád čtu a chodím po horách pěšky nebo na kole. Každoročně se také na Akademických týdnech účastním přednášek s tematikou křesťanství, víry, psychologie, cestování a mnoha dalších. Rád cestuji, rád se setkávám s blízkými a přáteli. Koníčkem je mi také péče o rodný dům a zahradu. Pro rok 2021 zatím nemám žádný zvláštní plán, který bych chtěl uskutečnit. Tady musím přiznat, že je to hlavně vinou COVID-u. S přáteli bychom rádi vycestovali za pěší turistikou. V dubnu nám to překazil právě COVID a vyhlídky na příští rok moc lepší nejsou. Pokud by se ale situace zlepšila, jednalo by se tedy o přání někam vycestovat.

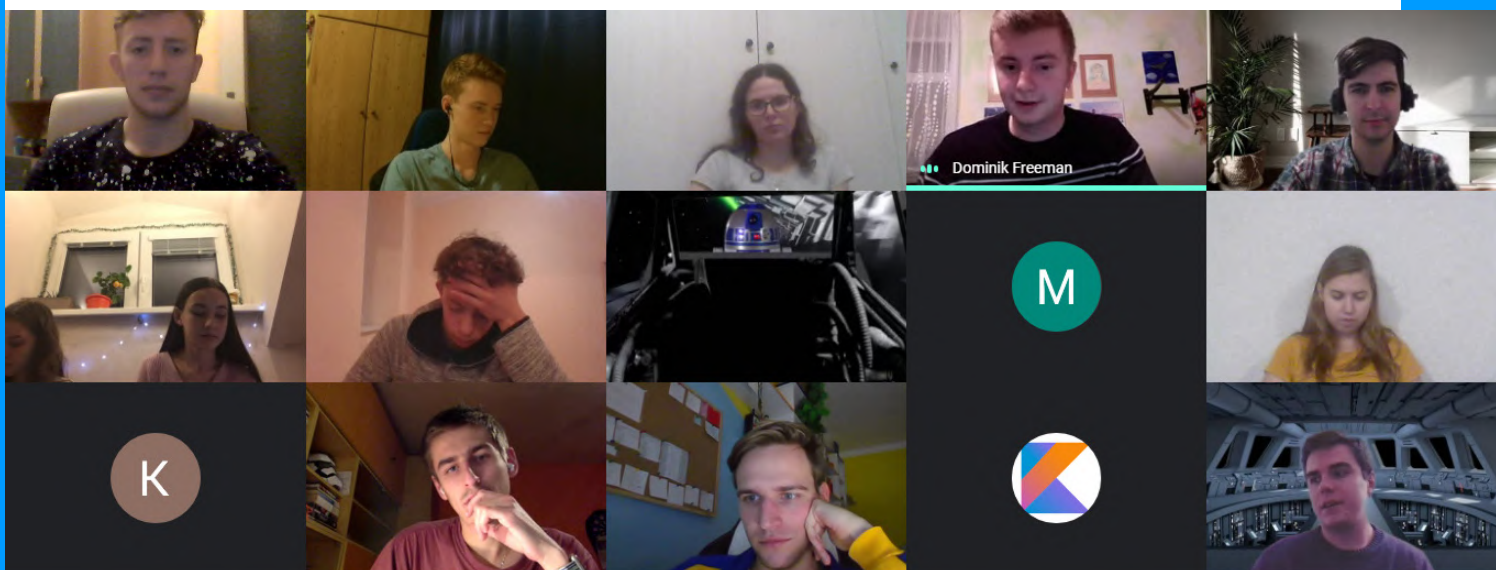

– Děkuji za rozhovor, Pavlína Volná

Zase virtuálně

Milí čtenáři, těší mě, že vás mohu opět informovat o dění v bludovickém dorostu. V minulém čísle BI jste se dozvěděli, jaké změny čekaly náš dorost po dlouhé covidové jarní pauze. Mezi nimi byly například návštěvy jiných mládeží, pozývání řečníků se slovem nebo nová forma vedení jednotlivých setkání. Když bylo počátkem září vše naplánováno a připraveno na to, až zmáčkne pomyslné tlačítko START, opatření vydaná vládou nás poslala zpět do našich domovů. Tentokrát jsme již nebyli zaskočení a na on-line formu dorostu jsme reagovali velice pružně.

Oproti chaotickému jaru, kdy jsme většinu času strávili hledáním způsobů, jak se setkávat on-line tak, aby se ho mohlo zúčastnit více než pět lidí a zároveň se obraz a zvuk nesekal alespoň tři minuty, jsme na podzim nastartovali on-line dorost už druhý pátek. Pro setkávání jsme využívali platformu Google Meet, která dokázala bez problémů pojmout všechny účastníky, jichž bylo většinou kolem patnácti. Rovněž zde bylo možné sdílet svou obrazovku, přednášet pomocí prezentace či pouštět písničky.

Jak takový on-line dorost vlastně probíhal? Co se týkalo času, začínali jsme později, konkrétně v 19 h. Ačkoliv se dorostáci připojovali z pohodlí svých domovů a nemuseli řešit starosti spojené s cestováním, pokaždé se našlo několik opozdílů, kteří prostě vždycky „přišli“ pozdě. S programem se tedy začínalo asi o 15 minut později. Na začátku jsme sdíleli své zážitky z předešlého týdne (které byly díky nouzovému stavu vlastně jenom o tom, komu v distanční výuce vypadl internet a komu ne). Následovalo zamyšlení či diskuse nad nějakým zajímavým tématem a na závěr

se hrála nějaká srandovní hra přes internet. A když říkám *srandovní*, myslím to zcela vážně. Zkuste si sami nakreslit obrázek kurzorem myši tak, aby ho ostatní poznali, nebo vstřelit gól „mlácením“ do klávesnice, přičemž vidíte, jak za vámi na obrazovce běží dalších 10 protihráčů.

Změny, které byly v létě naplánovány pro prezenční setkávání, jsme si mohli díky on-line podobě dorostu vyzkoušet alespoň v jakési *beta verzi*:

- jednotlivá páteční setkání měli na starost vždy dva členové dorostu, kteří si vytvořili vlastní program diskuse, téma promluvy a jaká hra se bude hrát
- se svým *slovem* nás „navštěvovali“ mladí budoucí faráři: Jan Brtníček z Bohumína nebo Samuel Rusnok z Oldřichovic, který se právě díky on-line formě mohl zúčastnit a vysílat až z Varšavy, města svého erasmového pobytu
- někteří z nás navštívili v jeden páteční večer vícero mládežových setkání, a to díky tomu, že se nemuseli nikam dopravovat, a připojili se tak na jedno setkání v 17 h a na druhé v 19 h

Některé akce se musely chystat za pochodu a přepracovat do on-line podoby: např. tradiční Vánoční Wigilijka spojená s výměnou dárků. Tohoto nesnadného úkolu se zhostily dvě dorostáčky: Katka a Janča. Jejich alternativní podoba Wigilijky je taková, že si dorostáci místo osobní výměny dárků pošlou navzájem poštou vánoční přání. S naším dorostovým webmasterem Honzou rovněž připravily on-line adventní kalendář, který má připravit jednotlivé dorostáky každodenním plněním úkolů na adventní období, jehož vyvrcholím jsou Vánoce.

Možná si položíte otázku, zda jsem každý týden oplakával, že je dorost pouze on-line? Ano, na on-line dorosty jsem se připojoval vždy až po teplé večeři, seděl jsem v pohodlí svého křesla, tajně jsem pojídal chipsy, aniž by mě někdo viděl, a když se mi nechtělo mluvit, tvářil jsem se, že mi nejede mikrofon. Bylo to opravdu hrozné!

Předchozí odstavec samozřejmě berte s rezervou. Nic se nevyrovná tomu, když můžete poplácat vedle sedícího dorostáka po rameni či vidět a slyšet smějící se lidi okolo vás. No opravdu, ať už řeknete na on-line setkání sebelepší vtíp, kvůli vypnutým mikrofonům zkrátka odměnu v podobě smíchu neobdržíte.

V den napsání tohoto článku (čtvrtek, 3. prosince) vláda umožnila setkávání pro 30 osob. Ano, byl to trochu šok, když dvojice, která měla na starost páteční setkání, ten den oznámila, že dorost bude probíhat v normální podobě. Asi se mi bude po mém křesle stýskat. Ale co, je třeba si vychutnat tváře ostatních dorostáků „v plném rozlišení“. Kdo ví, za jak dlouho přijde zase další vlna?

– Frederik Volný

Co když Boha nevidíme?

Často jsou v našem životě situace, kdy se zdá, že je Bůh daleko, jako by zmizel. Zdá se nám, že neslyší naše modlitby, že jel někam na dovolenou. Ale je tomu opravdu tak? Nebo se nám to opravdu jen „zdá“?

Nevím, jak vám, ale mně připadá velice smutný fakt, že mnoho mladých lidí prožívá depresi, úzkosti, nechutí k životu. Jako by ztratili radost ze všedního dne. Svou prázdnostu se snaží nalézt ve všem možném, co je k dispozici: počítačové hry, pornografie, nekonečné sledování seriálů, alkohol, drogy, nezdravé vztahy. Ale nic z toho jejich prázdnostu nedokáže naplnit, spíš ji to jen prohlubuje.

Určitě někteří z vás znáte ten příměr prázdnoty lidského srdce, který popisuje, jak ve svém srdci máme prázdné místo ve tvaru puzzle, které má jediné Bohu. A jediné, když on ho tam vloží, konečně naše lidské srdce začne být naplněné, konečně pocítíme, že zde nejsme sami a že náš život má smysl. Pocítíme Boží lásku.

Jak ale můžeme v dnešní době Pána Boha vidět? Jak můžeme poznat, že opravdu existuje? Položme si otázku, kde můžeme Boha objevit?

Boha vidíme v jeho díle

Nebesa vypravují o Boží slávě; obloha vypovídá o díle jeho rukou. (Žalm 19,2)

I když je Pán Bůh neviditelný, můžeme pozorovat důkaz jeho existence v přírodě. Její krása, zejména během podzimu, ukazuje na Boží kreativitu a slávu. Proto, když chodíme do přírody, cítíme Boha blíž. Využívejme toho jít co nejčastěji ven, mimo město, abychom si mohli odpočinout a nebýt pořád zavření v betonových kostkách. Dovolte své duši nadechnout se, ztišit a naslouchat Pánu Bohu. Mně osobně připadá už jen pohled na nebesa fascinující.

Boha vidíme v jeho Synu

On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. (Koloským 1,15)

Ježíš je Slovo, a když čteme Boží Slovo, poznáváme Ježíše, poznáváme Boha

Pána Boha můžeme vidět v jeho Synu Ježíši Kristu. Spojíme-li si biblickou pravdu z Janova evangelia, že Ježíš je Slovem, vyplývá z ní, že při čtení Bible poznáváme Ježíše, tudíž i jeho Otce. Pokud vám tedy připadá, že Boha nevidíte, začtete se do Bible, a tehdy poznáte Boha.

Boha uvidíme, budeme-li po něm toužit celým srdcem
Když mě budete hledat, naleznete mě, pokud mě budete hledat celým svým srdcem. (Jeremjáš 29,13)

Častým argumentem, proč lidé nevěří v Boha, je, že co člověk nevidí, nemůže v to ani věřit. Existuje mnoho věcí, které nevidíme, a přece v ně věříme. Například takový vítr, nevidíme ho, ale můžeme sledovat jeho působení. Nebo elektřina, nevidíme ji, ačkoliv občas můžeme zajiskřit, ale můžeme pozorovat, jak nám pohání naše elektronické spotřebiče. Určitě věříme v existenci Karla IV., i když jsme ho nikdy neviděli, ale učili jsme se o něm ve škole.

Není neviditelnost Boha jen naše výmluva, proč Boha nehledat? On slíbil, že se dá nalézt těm, kdo ho hledají, ale s tou podmínkou, abychom jej hledali celým srdcem. Vlažnost není ve víře dobrá, neboť taková víra je neslaná, nemastná, je k ničemu. Pán Bůh však dokáže naši víru probudit, zažehnout ji tak, abychom dokázali

nejen sami *hořet láskou k Bohu*, ale abychom tuto lásku dále nesli. Víra není soukromá věc, máme se o ni dělit s lidmi. A pokud je naše víra slabá, můžeme prosit své věřící kamarády, aby se za nás modlili. I o tom je církev. Budme si vzájemně pomoci, a to i praktickou.

– Jan Brtníček, student teologie, mládež Bohumín

On-line bohoslužby

Začátkem října jsme kvůli covidovým opatřením slyšeli zprávu o tom, že se mohou setkat jen dva lidé. Znamenalo to, že v neděli se nemůžeme konat bohoslužby. Přemýšlela jsem, co udělat, abychom za těchto podmínek duchovně nestrádali.

V dnešní technicky modernizované době to přece nemůže být žádný problém. Bohoslužby natočíme a lidé se budou zúčastňovat bohoslužeb ve virtuálním prostoru – na internetu. Nápad tedy byl, ale jak jej zrealizovat, když ani já ani moji nejbližší neměli s natáčením a nahráváním žádné zkušenosti?

V této věci jsem se obrátila na br. Lukáše Niemczyka, který nahrává online bohoslužby v Komorní Lhotce. Byl ochotný přijít a bohoslužby natočit. Děkovala jsem Bohu za takové ochotné lidi. Přišel s chlapci z dorostu. Trvalo však asi hodinu, než rozmotali všechny potřebné kabely a pak zapojili a doladili kamery, mixy a mikrofony. Tehdy jsem poprvé zjistila, že už příprava natáčení vyžaduje dost času.

Uršule (zpěv) a Lukáši (klarinet) Szromkovým, Tomáši Szromkovi (klavír), Petru Kaletovi (záběry kostela z dronu). Rovněž děkuji sborovníkům z Bludovic: varhanici Adéle Hlubinové (varhany), vikáři Ondřeji Strokovi (kázání), Matyáši Volnému (klavír), mládeži z Bludovic (čtení, vánoční zamyšlení).

Bylo pro mě velkým zadostiučiněním, když jsem dostávala povzbudivé zprávy nebo poděkování ohledně online bohoslužeb. Uvědomila jsem si, že naše snažení mělo smysl. Všechno, co jsme udělali, mělo oslavit našeho Pána a povzbudit nás ve víře, a to, aspoň si to myslím, se neminulo účinkem.

– Renata Firlová, administrátorka sboru

Dobra Nowina

Święta Narodzenia Pańskiego kojarzą się nam na pewno przede wszystkim z wieloma pięknymi, radosnymi i wzruszającymi przeżyciami. Dzieje się to prawdopodobnie dlatego, bo wszystkie te niepowtarzalne momenty umocnione są mnóstwem rzucających się w oczy świąteček, które (notabene) w ostatnich latach błyszczą już nie tylko na naszych choinkach.

I można śmiało powiedzieć, iż pomimo trudnego roku, który powoli chyli się ku swemu końcowi, na naszej drodze życia po raz kolejny możemy cieszyć się światłem, które charakteryzuje Święta Bożego narodzenia. Nie mam tu jednak na myśli świąteček na choinkach, ani zapalanej świecy wigilijnej, czy nawet świętecznie oświetlonych ulic, albo witryn w sklepach. Tym światłem, o którym teraz myślę jest radosna wieść, że na ten nasz, pogrążony w mrokach świat, przyszedł Zbawiciel, którym jest Jezus Chrystus – Syn Boży.

Narodził się podczas pewnej ciemnej nocy w nędznej stajni na polach betlejemskich. Było to na tych samych polach, na których przed wiekami młody pasterz Dawid (późniejszy król Izraela) pał trzody swego ojca. Można powiedzieć, że na ziemię przyszedł „Pasterz”, który pragnie prowadzić ludzi na pasze zielone i do wód spokojnych, pasterz, który pragnie prowadzić nas drogą życia. On sam powiedział o sobie takie oto słowa: „Ja jako światłość przyszedłem na świat, aby nie pozostał w ciemności nikt, kto we mnie wierzy.”

Myślę, że w takich momentach warto zwrócić uwagę na jeden ważny fakt, że został położony w żłobie, bo nie było miejsca w gospodzie. To „ośmieliło” najuboższych tej ziemi, aby zbliżyli się do Niego. I w ten oto prosty sposób Bóg wskazał nam na to, że ważny jest dla niego każdy człowiek, że każdy może przyjść i oddać Mu chwałę, każdy może przynieść mu w darze to, co ma (i mogą to być nawet te nasze zaniepokojone, czy zmęczone serca) a On sprawi, że ponownie pełne będą pokoju, jakiego nie może dać świat.

Życzę więc nam wszystkim, aby to „zbawienne światło” tych Świąt napełniło nasze domy i rodziny, by przyniosło do naszych serc radość i pokój. Tego pokoju Bożego życzę w tej chwili szczególnie tym, którym ciężko na sercu, tym, którzy borykają się z jakąkolwiek troską lub smutkiem, bo Chrystus przyszedł na ten świat, aby nikt nie pozostał w ciemności!!! Wokół Świąt Narodzenia Pańskiego urosła bogata tradycja i wiele zwyczajów. Nie brakuje kołęd, palących się świec, zapachu wspaniałych wypieków. Ale po paru

Równěž samotné natáčení trvalo dost dlouho. Někdy jsme bohoslužby točili i více než čtyři hodiny. Další hodiny trvalo, než se nahraný materiál sestříhal, „zrendroval“ a nakonec „uploadoval“ na server. To vše vyžadovalo mnoho času. O to víc si vážím všech bratrů, kteří natočili bohoslužby v Bludovicích. Protože br. Lukáš Niemczyk s manželkou očekávali narození dvojčat (v průběhu covidu se opravdu narodila), oslovila jsem br. Emila Krocza. Děkovala jsem Pánu Bohu, když se rozhodl přijet a bohoslužby natočit. Krátce před Adventem jsem zjistila, že kostely se opravdu tak brzy neotevrou. Koho dalšího oslovit? Kdo přijede? Obrátila jsem se na br. Romana Brachaczka, který spolupracoval s br. Dominikem Szczotkou. Oba byli ochotni natočit nejen všechny adventní neděle, ale i vánoční bohoslužby. Velice si vážím jejich služby a ze srdce jim děkuji.

Poděkování patří samozřejmě i sborovníkům z mého mateřského sboru v Komorní Lhotce: mému manželovi Boleslavovi (zpěv, čtení, kázání) i synu Michalovi (zpěv, čtení, kytara), Dagmar (housle) a Anežce (zpěv, čtení, housle) Indrákovým, Halině Kubické (zpěv),

świętecznych dniach wszystko znika: choinka zostaje rozebrana i wyrzucona – tak, jakby przedstawienie się skończyło.

I ta właśnie rzeczywistość stawia przede mną corocznie jedno bardzo ważne pytanie: *Czy nie istnieje niebezpieczeństwo, że z chrześcijańskich Świąt Narodzenia Pańskiego zrobimy sobie „pobożny teatr”? Czy te wszelkiego rodzaju przedświąteczne i świąteczne imprezy, upiększenia i tradycje nie przesłonią nam ich istoty?*

Dla nas, chrześcijan, Świąta Narodzenia Pańskiego nie są i nigdy nie mogą stać się tylko czasem wspomnienia na wydarzenia, które miały miejsce przed 2000 lat. Dla nas te święta powinny być przede wszystkim **Dobrą Nowiną** o przyjsciu na świat Zbawiciela... mają być czasem, w którym po raz kolejny skorygujemy nasze życiowe drogi i po raz kolejny obierzemy właściwy kierunek swego życia.

– Bolesław Firla, wojenský kaplan

Velký, malý muž

Není to nikdo jiný než Rudolf Volný, prostě náš dlouholetý kurátor Rudek. Člověk s vlídným úsměvem, srdcem na dlani, vstřícný v každé chvíli, s ochotou pomoci a vše potřebné vyřešit. Ne pro slávu a pochvalu, ale jediné proto, že je obětavý a myslí spíš na prospěch druhých než na sebe.

Za období, kdy byl kurátorem sboru (téměř 20 let) a později správcem hřbitovů (více než 5 let), zařizoval, projednával, chodil na různé úřady, nebál se manuální práce, zařizoval technické záležitosti, uměl moudře a mile promlouvat ke konfirmandům. K čemukoliv se postavil, mělo to VÝSLEDEK. Na veškerých akcích sboru byl lehkým bytím přítomen, vždy ozdobený úsměvem, který všechny přesvědčoval o tom, že je přítelem a jsme vítáni. Přitom za vším bylo zařizování, nakupování, přivážení, organizování. V dnešní době nevídané – bez tisíce řečí kolem! To se málo vidí! Víme, že jsi nic nebral na lehkou váhu. Je nám všem líto, že jsi musel z této funkce kvůli vážné nemoci rezignovat.

Rudku, náš drahý příteli, drž se v těchto těžkých chvílích. Myslím, že není jediný člověk v našem sboru, který by za Tebe denně neprosil v modlitbách a nepřál Ti zdraví a štěstí. Děkujeme za Tvé velké srdce a obrovský kus života věnovaného práci pro sbor. Jsme s Tebou!

– bludovičtí sborovníci a presbyteri

Blaze muži,
který si oblíbil Hospodinův zákon,
rozjímá nad ním ve dne i v noci.

Je jako strom zasazený u tekoucí vody,
který dává své ovoce v pravý čas.

1. Žalm

Vánoční přání

*Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.“ Maria řekla: „Hle, jsem služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova.“ Anděl pak od ní odešel.
(Lukáš 1,30.31.38)*

Milí čtenáři!

Ani jsme se nenadáli a jsou tu opět vánoční svátky. Spojují se nám s mnoha zvyky a tradicemi, ale i biblickými postavami, ke kterým bezpochyby patří Marie. Právě ona slyšela z úst anděla slova o nalezení milosti u Boha.

Když prožijeme Boží milost, je to vždy chvíle, na kterou se nedá zapomenout.

Marie je jednou z žen, která mě vždy oslovuje. Pozorně totiž naslouchala tomu, co jí Bůh sděluje skrze anděla, co s ní zamýšlí. Naslouchání je v našem životě vždy důležité. Naslouchání lidem, ale především naslouchání Hospodinu. Potřebujeme chvíle, ve kterých se před Bohem ztišíme a nasloucháme mu skrze Slovo Boží.

Přeji nám, abychom nejen o vánočních svátcích naslouchali Bohu.

Podziwiam u Marii, że o wszystkim, co słyszała od anioła, albo co przeżyła, rozważała. Kiedy urodziła Jezusa – o wszystkim, co się wydarzyło, co działo się wokół niej, rozważała. Później, kiedy Jezus stał się dorosłym, także rozważała o wszystkich Jego słowach. Rozważanie, retrospekcja, powracanie myślami do tego, co słyszeliśmy... to wszystko są ważne rzeczy. Czasami, patrząc na jakiś film, zdarza się, że nie zauważymy w nim wszystkich ważnych momentów, albo dialogów. Dopiero, gdy śledzimy go kolejny raz, odkryjemy w nim to, co przedtem nie zdołaliśmy zaobserwować.

Życzę nam, abyśmy nie tylko podczas Świąt Godowych rozważali o tym, co Bóg chce każdemu z nas osobiście przekazać.

V neposlední řadě mě Marie oslovuje tím, že se její víra odrazila v konkrétních skutcích. Poslušně kráčela cestou, která nebyla vůbec lehká, na které neviděla za nejbližší roh. Často neměla ponětí o tom, co se stane zítra nebo za týden, ale vždy důvěřovala Hospodinu. V životě Marie vidíme mnoho kroků víry.

Přeji nám, aby se naše víra v Hospodina konkrétně odrážela v našem životě a abychom se nebáli i v tom nejistém období covidu dělat praktické kroky víry.

W Święta Bożego Narodzenia oraz do nadchodzącego Nowego Roku dużo radości i dobroci od ludzi, szczęścia rodzinnego oraz niosącego pokój błogosławieństwa Bożego życzy.

Renata Firlova, administrátorka zboru

První dorost naživo

Vpátek 11. prosince jsme se konečně po dvouměsíční odmlce dočkali dorostu v přímém přenosu. Program dorostu si připravili mladší dorostenci: Matyáš Volný a Jarek Hekera, kteří na akci pozvali bývalého vedoucího našeho dorostu Michala Kubiczka. Ten si pro nás připravil zamyšlení na téma *Bůh tě nikdy neopustí*, nad kterým jsme společně diskutovali. V druhé části programu jsme měli pro dorostáky připravenou velkou vánoční hru, v níž všichni

s velkým nasazením soutěžili. Dorostáci byli rozdělení do čtyř týmů, které společně plnily následující zadané úkoly: zabalit dorostáka do balicího papíru, vypít na ex kakaový koktejl, popřát sousedům v okolí kostela veselé Vánoce, zkoulovat dorostáka do němoty nebo co nejdéle vydržet v teplém oblečení a zabalený v několika příkrývkách.

Tato soutěž se nám velmi líbila a všichni jsme si při ní užili spoustu zábavy. Třešničkou na dortu naší akce bylo sladké pohoštění v podobě donutů, které pro nás zhotovil dorosták Maty. Celá páteční akce se zdařila a naším přáním je, abychom se již mohli setkávat naživo, neboť v tom tkví pravá radost a přátelství.

Zde vám nabízíme recept na pravé americké donuty

Nejprve si připravíme kvásek (250 ml mléka a $\frac{3}{4}$ kostky droždí): mléko malinko ohřejeme, nalijeme do mísy, přidáme lžičku cukru a rozdrobíme droždí. Kvásek necháme na teplém místě vzejít. Do mísy nasypeme 60 dkg hladké mouky, 2 celá vejce, rumový cukr, 2 lžíce rumu, 2 lžíce oleje a 4 lžíce majonézy. Přidáme kvásek a všechny suroviny důkladným hnětením zpracujeme v hladké těsto, které necháme hodinu vykynout. Vykynuté těsto dáme na moukou podsypaný vál a vyválíme na 1,5 cm vysoký plát.

Z těsta pomocí skleničky vykrojíme větší kolečka a ve středu pomocí vykrajovátka vykrojíme malá kolečka. Vykrojené donuty necháme na desce ještě asi 20 minut kynout. V pánvi rozpálíme velké množství oleje. Donuty opatrně vložíme do rozpáleného oleje a smažíme z každé strany. Pozor, při smažení donuty pečlivě hlídáme. Usmažené americké donuty klademe na papírový ubrousek, abychom z nich odsáli přebytečný tuk. Vychladnuté donuty ozdobíme čokoládovou polevou a posypeme cukrovým zdobením.

Přejeme vám dobrou chuť.

- dorostenci z Bludovic

Dva vánoční příběhy Paula Coelho

Hejno ptáků

Jistý člověk jménem Mogo považoval Vánoce za zcela bezvýznamný svátek. Večer 24. prosince měl za nejsmutnější v roce, protože různí lidé si tehdy uvědomují, jak osamělí jsou, nebo si připomínají milovanou osobu, jež toho roku zemřela. Mogo byl dobrý člověk. Měl rodinu, hleděl pomáhat bližním a v obchodních záležitostech si počínal čestně. Nemohl však připustit, že lidé jsou tak prostoduší a věří, že Bůh sestoupil na zem jen proto, aby jim poskytl útěchu. Protože měl své zásady, nebál se říkat všem, že Vánoce nejenže jsou spíš smutné než veselé, ale že také vycházejí z nepravdivého příběhu o Bohu, který se proměnil v člověka.

V předvečer oslavy Kristova narození se jeho žena a děti jako vždy chystaly do kostela. A Mogo je jako vždy poslal, aby šly samy, řekl: „Bylo by to ode mě pokřivenství, kdybych šel s vámi. Budu tady čekat, až se vrátíte.“ Když rodina odešla, Mogo usedl na svou oblíbenou židli, rozdělal oheň v krbu a pustil se do četby novin. Brzy ho však vyrušil hluk za oknem, následovaný dalšími. Mogo v domnění, že se někdo baví sněhovými koulemi, přes sebe přehodil kabát a vyšel ven, doufaje, že vetřelci nažene strach. Jakmile otevřel dveře, uviděl hejno ptáků, kteří se ztratili v bouři a teď se chvěli zimou ve sněhu. Jakmile zpozorovali osvětlený dům, snažili se vniknout dovnitř, ale jak narazili na okenní tabuli, pohmoždili si křídla, takže nemohli létat, dokud se jim nezahojí. „Přece ta stvoření nenechám tam venku,“ pomyslel si Mogo. „Jak jim pomoci?“ Zamířil k vratům garáže, otevřel je a rozsvítil. Avšak ptáci se nepohnuli. „Mají strach,“ pomyslel si Mogo. Vrátil se do domu, sebral pár kousků chleba a drobků vyznačil cestičku až k osvětlené garáži. Ale bez výsledku. Mogo rozevřel náruč, pokusil se je pobízet laskavým voláním, tu a tam některého jemně popostrčil, ale ptáci byli ještě neklidnější, začali se zmitat a bezhlavě pobíhat po sněhu, přičemž zbytečně ztráceli tu trošku sil, která jim ještě zbyla. Mogo už nevěděl, co si počít. „Musíte mě mít za kohosi strašného,“ řekl nahlas. „Což nechápete, že ke mně můžete mít důvěru?“ A všecek zoufalý zvolal: „Kdybych se teď mohl jen na několik málo okamžiků proměnit v ptáka, pochopili byste, že vás chci opravdu zachránit!“ V tu chvíli zazněl kostelní zvon ohlašující půlnoc. Tu se jeden z ptáků proměnil v anděla a zeptal se Moga: „Teď už chápeš, proč se Bůh musel proměnit v člověka?“ A Mogo, v očích slzy, poklekl ve sněhu a odvětil: „Odpusť mi, anděli. Teď už chápu, že důvěřovat můžeme jen těm, kdo se nám podobají a zakoušejí totéž co my.“

Kejklíř Panny Marie

V jedné středověké pověsti se vypráví, že v zemi, kterou dnes známe jako Rakousko, nějaká rodina Burckhardových – sestávající z otce, matky a synka – bavila lidi na vánočních trzích recitováním básniček, zpěvem balad dávných trubadúrů a různými kejkllemi. Nikdy jim samozřejmě nezbyly peníze, aby mohli koupit dárky, ale otec vždycky synkovi říkal: „Víš, že Ježíškův pytel se nikdy nevyprázdní, přestože je na světě tolik dětí? To proto, že ačkoli je plný hraček, Ježíšek musí někdy předávat důležitější věci, takzvané ‚neviditelné dary‘, do znesvářené rodiny se v nejsvětější noci křesťanstva snaží vnést soulad a mír. Tam, kde chybí láska, vkládá do dětských srdcí semínko víry. Tam, kde budoucnost vypadá černě a nejistě, přináší naději. A když navštíví Ježíšek nás, tak se nazítrí všichni radujeme, že jsme naživu a že děláme svou práci, totiž že obveselujeme lidi. Na to nikdy nezapomeň.“

Uplynuly roky, z chlapce se stal mladík a rodina jednoho dne šla kolem velkolepého, právě dostavěného opatství v Melku. „Pamatujete si, tatínku, jak jste mi před lety vyprávěl o Ježíškových neviditelných darech? Myslím, že jednou jsem takový dar dostal: touhu stát se knězem. Nezlobil byste se, kdybych nyní udělal první krok ke splnění svého dávného snu?“ Přestože rodiče synovu společnost opravdu potřebovali, pochopili a respektovali jeho přání. Zaklepali na fortunu kláštera, mniši je šlechetně a laskavě uvítali a mladého Burckharda přijali jako novice.

Nastal Štědrý den. A právě tehdy došlo v Melku ke zvláštnímu zázraku: Panna Maria se rozhodla sestoupit s Ježíškem v náručí na Zemi, a ten klášter navštívit. Všichni mniši, nesmírně pyšní, nastoupili do dlouhé řady a každý z nich se pak snažil Matku a Syna nějak uctít. Jeden z nich jim ukázal krásné malby, jež zdobily klášter, jiný přinesl exemplář Bible, jehož sepsání a iluminace trvaly celých sto let, třetí zase odříkal jména všech svatých. Jako poslední tam dychtivě čekal mladý Burckhard. Jeho rodiče byli prostí lidé a naučili ho jenom žonglování a nějakým kejklím. Když na něj přišla řada, ostatní mniši už chtěli oslavu skončit, protože bývalý žonglér přece nemohl říct nic důležitého, a ještě by pokazil dojem z kláštera. Mladík však v hloubi srdce také cítil velkou touhu dát Ježíškovi a Panně něco svého.

Zatímco na sobě cítil káravý pohled svých bratří, vytáhl ostýchavě z kapsy pár pomerančů a začal je vyhazovat do výšky a zase je chytat tak, že vytvořily ve vzduchu nádherné kolo, stejné, jako kdysi dělal, když chodil s rodiči po jarmarcích. Teprve v té chvíli začal Ježíšek v náručí Panny Marie tleskat radostí. A právě tomu mladíkovi podala Panna rozesmáté dítě, aby si je pochoval. Pověst končí tím, že po tomto zázraku každých dvě stě let další Burckhard klepe na vrata v Melku, je tam vítán a za jeho přítomnost dokážou „neviditelné dary“ proměnit srdce všech, kdo ho poznají.

Fotogalerie k článku Výměna oken kostela v Havířově Bludovicích

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

ZIMA 2020

Jubilanté

85 let

Alina Kotorzová,
Bludovice

80 let

Emilie Pospíšilová,
Havířov - Město

75 let

JUDr. Oskar Chmiel,
Podlesí

70 let

Anna Erbenová,
Havířov - Město

Ing. Henryk Prymus,
Bludovice

65 let

Leo Bystroń,
Bludovice

60 let

Mgr. Lidia Kosiec,
Bludovice

Ing. Jiří Pytlík,
Ostrava

55 let

Roman Kubiczek,
Bludovice

50 let

Tadeáš Nowak,
Bludovice

Křty

Johana Rajdusová,
Ondřej a Lucie Rajdusovi

Giovanni Németh,
David a Pamela Neméthovi

Pohřby

Evžen Mojžíšek,
78 let, Havířov

Milan Lason,
70 let, Havířov - Datyně

Lydie Cyžová, roz. Przeczková,
76 let, Životice

Jan Mendroch,
92 let, Havířov

Bludovický informátor - Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické augsburského vyznání

Adresa redakce: Selská 12, 736 01 Havířov

Redakce: Mgr. Pavlína Volná

Sazba a grafická úprava: Milan Maček